

Text: Mt 4,23-25

Datum: 1. března 2015

Kazatel: Filip Čapek

Místo: Třebechovice

Dnes opět pokračujeme ve společném procházení Matoušova evangelia. Po pokušení na poušti a povolání učedníků se dále dozvídáme, co se kolem Ježíše dělo. Chodil po celé Galilei, učil a uzdravoval. To první, vyučování, probíhá v synagogách. Musíme si představit, že Ježíš nejdřív káže svým vlastním, Židům... Nejde to snadno, často je odmítán, jak víme odjinud, někdy i pronásledován... Nic překvapivého, však také jinde v evangeliích se říká, že prorok není ve svém domově vítán anebo, že nikdo není doma prorokem... Co učí, se říká hodně obecně: Káže evangelium Božího království? Co to je? Na to by bylo předčasné odpovídat... To se budeme teprve dozvídát v průběhu dalšího čtení Ježíšova příběhu. Možná, že se dozvíme i něco již dnes.

A jak je to s uzdravováním? Jde jen o uzdravování. Napadlo mě, udělal ještě krok zpět a neptat se hned na průběh léčby a na její výsledek, ale vůbec na to *co je to nemoc?* Sestry a bratři, co je to nemoc?... Co vás napadne, že je nemoc? Jak ji definovat, popsat, co je jejím opakem? Podívejme se na totéž z druhé strany. Co to je zdraví? Když se řekne, že je někdo zdravý, co to znamená? Nebo také, co je normální, že jsme zdraví nebo nemocní? A ještě jinak: Kdo z nás není nějakým způsobem nemocný? Vše se odvíjí od diagnózy. Však to znáte. Dříve se o někom řeklo, že je to hodně živý chlapec či dívka, že je k neudržení, jak je pořád v pohybu. Pak už to byl někdo s LMD, pak už také ADHD nebo ještě nověji ADD... Dříve k sobě možná měli nemocní a zdraví blíže nebo se rozdílly stírali tím, že lidé žili více pospolu a nebyly na všechno zaopatřovací instituce. Člověk chodící o holi byl bez nějakého pejorativního nádechu dříve za kripla, mrzáka, který měl ve společnosti své místo. Nyní je to osoba se ztíženou pohyblivostí a časem to bude - ale to už trochu přeháním - člověk s jinou pohybovou orientací... Jména se mění, nemoc zůstává... Anebo je léčena a přichází uzdravení...

Ježíš, a to stojí za povšimnutí, nediagnostikuje. Prostě léčí: rozličné neduhy, posedlé, ochrnuté, náměsíčné, zkrátka všechny. A pověst o něm nezná hranic. Nese se na sever do Sýrie, na jih do Judska, na Východ do Desetiměstí a do Zajordání... Na západ, za moře, se pověst o NĚm dostává až později s prvními křesťanskými misionáři, zvláště s apoštolem Pavlem... To ale ještě chvíli potrvá.

K dnešnímu oddílu mě napadly ještě dvě věci. První se týká Matoušova tvrzení, že Ježíš uzdravoval ‚každou nemoc a každou chorobu (nebo *slabost*) v lidu‘. Toto uzdravování předchází všem konkrétním nemocem, o kterých je řeč později. Nyní je čas léčby *celého lidu*. Nemoc není jen něčím, co potkává jednotlivce, ale co se týká všech. Jde o diagnózu, že něco není v pořádku s celkem, se skupinou lidí, s národem a třeba i s celou populací anebo dokonce

civilizací... Katalog chorob by byl dlouhý... Existuje davová hysterie, která zachvátí jak lavina téměř všechny, a lidé pak ztrácí soudnost a místo hlavy myslí... no, ale to nechme stranou. Existují civilizační choroby, ale to asi také nechme prozatím stranou.

V české literatuře jev *nemoci v lidu* pěkně popsal Karel Čapek před 2. světovou válkou v románu *Bílá nemoc* (1937). Tehdy tou nemocí byl fašismus, který se projevoval jako bílá nemoc, jako malomocenství, které prožere člověka skrz naskrz... Na kom se objevil bílý flíček, ten by infikován a bylo zle. Nedobře dopadne i hlavní postava, která chce šíření nemoci zabránit... Barvy můžou být ale jiné. Chorobná byla a bohužel je v řadě lidských myslí i rudá. Jindy a u jiných je to zase černá, šedivá a další barvy. Přiřadit si k nim konkrétní nemoci si můžete sami. Společným jmenovatelem byl, je a asi bohužel i nadále bude **strach**... Strach, že mě něco potká, že budu mít potíže, takže raději pluji s davem, abych nepřitížil sobě nebo svým blízkým. Ale funguje to i jinak. Existuje i strach, že mě něco nepotká, že se mi něčeho nebude dostávat a budu mít také potíže, protože dav popluje dál a já zůstanu sám.

Kdyby se dnes někde objevil Kristus, asi by léčil nás jako svůj lid z celé řady nemocí. Léčil by nemoc v lidu, které se říká strach z toho, že nebudu přijat druhými, že nebudu ,in‘, ale ,out‘, že budu jako lůzr, který nemá to či ono. Může to být zastaralý mobil- bezdotykáč, mezi sportovci třeba obuv nebo teplákovka jen se dvěma pruhy místo tří a podobně... A přitom je to tak trapné, skoro až ubohé a nehodné důstojnosti člověka. Kdo se nechá takto zastrašit, ten se bojí a nemá důvěru sám v sebe. A je to zbytečné. Když to trochu přeženu, tak to bylo přece tak, že Ježíš chodil v nějakých neznámkových sandálech, a přesto slavil úspěch. Oděv taky asi nebyl od Armaniho nebo Bosse. Ani vlasy se mu neleskly, jako kdyby je přejel Lorealem nebo alespoň Schwarzkopfem.

Na druhou stranu, leckdo by namítl, že je to vše tak trochu potřeba, že strach je produktivní, protože nám dává poznat, co chceme. Přeci si nebo dětem nedopřejí to a to, aby něco nechybělo. Přeci nechci dopadnout špatně a nechci, aby o něco přišli i moji blízcí. Doktor Galén z Čapkovy románu taky nakonec dopadl špatně... A podobně, jen o dva tisíce let dříve, i sám Kristus. Davy odešly, lidé ho opustili, zůstal sám: v Getsemane i na Golgotě. Chtěl přemoci a léčit strach v lidu a lid ho ze strachu opustil. Léčba se nezdařila, ale nezemřel pacient. Zemřel sám Lékař, zemřel Ježíš! Možná proto tolik lidí křesťanství nevěří, protože je to předem ztracený podnik, neperspektivní projekt a cesta odsouzené k debaklu a krachu.

Anebo že by Kristus nezemřel? Že by jej strach nepřemohl? Věřím, že ne! Vždyť to říká i Matouš a je to napsáno mezi řádky jeho vyprávění: Kristus kázal evangelium království Božího a uzdravoval. A to je to druhé, co zbývá povědět. Možná, že je to tak, že Boží království je všude tam, kde nastává zlepšení, kde jsme na cestě k uzdravení, kde strach nepřekonává zdravý úsudek a rozum, ale naopak a kde svobodná vůle a láska panují mezi lidmi. To vše je evangelium o cestě k Bohu a jeho království. Je to cesta, na které jsme dnes, zítra, nyní i navěky... Blahoslavený každý, kdo po ní jde a kdo má odvahu vidět Krista při jeho díle. **Amen.**